

oma vihatuju jätab maha, ja tead ju, et tema ifa nõnda hulluks läheb, kui seda kuube näab, Sumal teab, miks ta teda ei sall. "Näid sain ma korraga aru, kuidas asi selle hobusega oli; ja waene Viisukene, mina teadsin wäraga häästi, miks ei sallind."

Mölder wöttis halli koe seljast maha ja waata, hobune oli nii waga kui tal, wärises ja ohkas walu pärast ja läks sundimata wangriga edasi.

Kaksteiskümmend aastat oli möödaläind, leikuse aeg oli käte jõudnud ja meie olime põllu peal just seal, kus tee järsku mäest alla läheb. Ilmad olid hirmus palawad, taha poole, otse küla kohal oliwad piksepilwed nähtawal. Mölder tuleb wangriga külast meie poole, rasked jahufotid peal. Kui ta meist mööda sõidab, teretab ja ütleb: "Aga tänan meie saame wihma ja müristamist, küla kohal taewas juba üsna must, müristamise kõminat on ju kangelts kuulda."

Oli mölder sinna jõudnud, kus tee alla läheb, peab ta finni, astub wangrist maha, tahab rattad kammitsese panna. Wihma

hakkab sadama uagu wardast. Mölder wõtub kottide wahelt oma halli koe wangrist, paneb teda selga ja ajab hoost edasi. Aga nii pea kui hobune halli watti tähele paneb, jääb hulluks, karjub viete wiha pärast ja lööb tagumise jalaga otse möldri otja ette, et tema maha sadab ja wangri alla jääb. Wangter läks tuhatnelja mäest alla, mölder ifa tema al, kiisendab ja hüüb api, — kiwi tee keskelt, sinna jääb ta finni, raske koorem läheb üle rindade, kui meie ligi jõudsime, oli juba hing wäljas.

Mis pärast sündis, seda ju teie ise teate. Tema tütar Viis läks rikka Andreksile mehele, aga õnne ei olnud nende majas midagi, sest ülekohtuga saadud wara ei pea mite kolmandama pärija käte jääma, mis lühka kaupa oli korjatud, kulus jälle ära wakaupa, ja koe aasta eest paniwad Prantsused koguni weskij põlema, nii et suur ja uhke maja, mis wana Kristohw oli ehitand, hukka läks, niisamuti on kaa tema lapsed ja pärijad jurnud ja hukka läinud, kunni wiimati kaa Viis suri murtud südamega. Waat' seda wiisi